Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

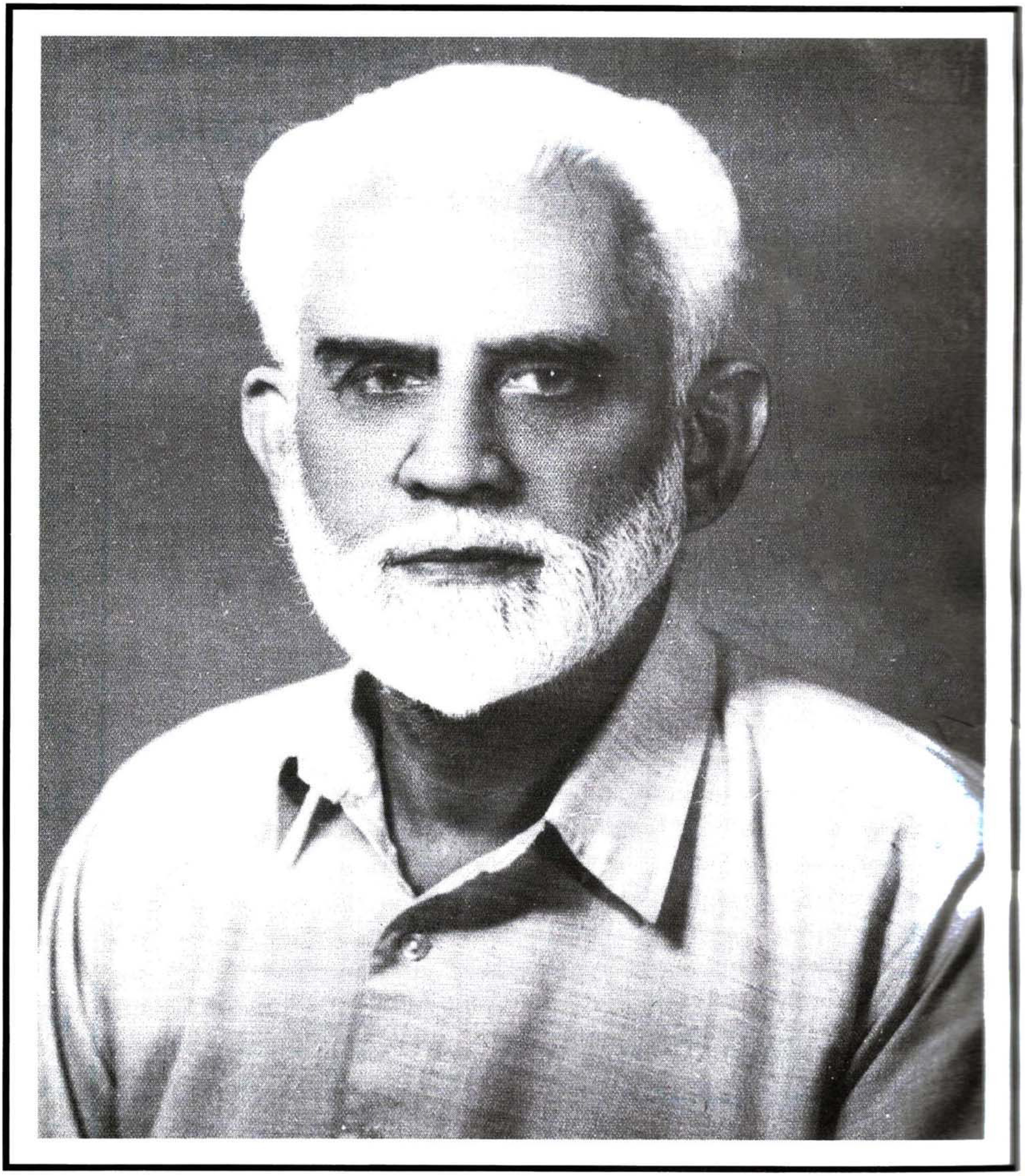

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم

چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ

نیکانو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ

بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکونکي کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمير ——— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پريس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکيډمي

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم نبغ شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
		۲۹
۴	جبینه	
		۳۹
۵	حرص	
		۴۶
۶	شمشېر کاکا	
		۵۸
۷	دوه مېنان	
		۶۸
۸	مقدسه هستي	
		۷۴
۹	سزا	
		۸۱
۱۰	پښېماني	
		۸۹
۱۱	انتقام	
		۹۵
۱۲	اوښکې	
۱۳	چیچې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی دبابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژونده	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"نه شاعر، نه ادیب او نه ښکلی انسان"

(جان محمد زلمی)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورو کوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سرېتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووېم چې د غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه تر نن نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ما ته لاله وائي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څخه بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ایښے دے۔ "<u>ارمانونه حسرتونه</u>" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه ګورم - څو د مغموم غوندې څوان نبې آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د ټیپې مې ډېر

په ناځوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - دَ فائيل دوه پانړې مې چې واړولې نو په دريمه پانړه دَ اولنۍ مضمون نوم وۀ " ځلورمه لُور " په لوستو مې ئې شروع اوکړه ، اولنۍ پانړه ورپسې دويمه پانړه او بيا دريمه پانړه - تلم ورپسې دَ هرې پانړې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سوا کېدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې ځوله نوره زياته اوچه او چه کېده - غوږے به مې زيک زيک کېدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پانړه سرته اورسېده نو په ځان ځه وپوهے نهٔ وم څو رنړې رنړې ترمې ترمې اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې څورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوټ اووتم او هغه درونه فائيل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه کوم هغه مې په ډړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيک زيک شو - هره يوه قصه يو غم لړے غم زپلے او غم سيزلے داستان وهٔ - يو دَ بلې نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ په وا خستم چې دا څوند دڅنې خالقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او ترخ نېدلے دے -

مغموم دېره موده ما په رېړيو اورېدلے وهٔ - "دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو اندازه کړې وه. خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلې شي. زه نه وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي. ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولې شي. زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختي خوشحاله او په خندا انسان وه یو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه. زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلې رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وه، خو ددې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي. د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلې شوې قصې او واقعې ما په دې یقین سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقیقت دے. د "واقعې" قصې نه دي. دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي. ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائیل راکولونو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څه چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوے دے ـ البته هرې قصې او هرې واقعې له مایه خپلو الفاظو کښې
سرڅنه کړې دې او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دې ـ

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې ـ
ما ورته وے اؤ یار اومې لوستې خو زړه د رنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تاسره څه بد کړې دې چې تا ځان داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے ـ تاسره خو د خندا خبرې هم شته ـ د ټوقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ژړلې ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے ـ او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے ـ ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړهٔ دلګیره شو ـ هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم ـ او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نهٔ دے ـ ؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورونړه او خوېندې دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئ ـ د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي ـ

د مغموم په دې دلیل باندې زهٔ غلے شوم ـ د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي ـ په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب د "تور وربل تورو کمڅو خبرې" لوستلې وه د هغې په حقله
مې څو پوښتنې په زړه کښې وې نو دا موقع راته موزونه ښکاره
شوه او پوښتنې مې ترې نه اوکړې چې مغموم صیب دا دومره موده
خپر څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو یکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې دا دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووې چې لالا ستا
خبره په سر سترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه شي تېر کړې دې او نه یې
تېرولې شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانۍ شاعري څو به ماهله په وخت
چاپ کړې وې چې زه د رېړیو د دنیا په دل دل کښې ورېوخت شوې نه
وې - ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څو ور وور او د انه وانه شو
زه یو اځې د ستمو د نښانو او زړو د نګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعرۍ ختمه کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زړو به
نوښه وه هغه شاعري چې زما په هر هر ښ به زړو او ځوانانو
ماله دومره شا لیسې راکولې چې شاید اندازه یې نه وه - زما دپاره شاعري
ختمول ناممکنه خبره وه څو لا له! دا خلق هم عجیبه دي - یا څو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زما په شاعرۍ دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ - او یا چې زهٔ د رېډیو د یو اهم پروګرام "جڅړ" د یو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه ورځ په سندها سورجرې ته راغلم نو ځوانانو او زلمیو خو پرېښوده چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې - هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه او د رېډیو پروګرامونو ته آرم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د ننوتو په وخت زهٔ صرف یو شاعر وم - او چې رېډیو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومینټیټر هم شوم - پروډیوسر او راسټیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم - د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښهٔ اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هیرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به داکوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصه واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د ځوانو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې او افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغهٔ په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما او ولید و نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مُسکے
غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ما ځیګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راشې - نو
ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کیښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پورې اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وه او زما او ولید ونګو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز او د ولید غږ ښتل - زما کردار ادا کول یې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او بل تورو کمڅو خبرې" هیرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٗ لاله! دا ئې لاڅهٔ کوې، دَ ریډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په څپو صرف دَ ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پائنده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیایي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو دَ یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اوریدونکو ته دَ یو نوي پروګرام "خوږهٔ تراخهٔ" او دیو نوي تومٔ "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٗ لاله زما په ریډیایي ژوند کښې زما دپاره دا یو "ګلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتون قام اوٗ پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل دَ ریډیو په ۴۴ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "دَ خوږ و ترخو" د پروګرام په تخلیق او دَ "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو څوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل څوا ته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره اوکنجې لکه ژوند کښې کتې ما دَ اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کني وخت وه؟ زه کني په بې شمېره ځايه تقسيم شوے نه ووم -؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دوېم دور د شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي
چې د رېډيو په دومره تا اوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دوېم دور
او درېيم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے - زه دا منم چې مغموم د
رېډيو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي
دي لکه "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تر تول عمر د خلقو ياد وي -
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د
ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم
ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم
پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د
مختلفو مرحلو نه تیریدے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د
"یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم
خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه
ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانه تراخه" د پاره
وخت په وخت لیکلي وو۔ اودا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز
اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې
قصو۔ واقعو او حادثو د اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړه ته
رسېدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه د خپلو
اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې د دې واقعو
د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه
رنګ د رنګه د ښه اوترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به د خپلو
اورېدونکو د سترګو نه دارواں نوم۔ خو زما دا ارمان پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوربدو ونکو ته اووېیلےشو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئې د ځان سره شریک کړے شو ل - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئې کهٔ د اوښکو لړۍ دَ سترګو نه را روانه نهٔ شوه نو بیا زهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره اونهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ریډیو د اوریدونکو د پاره خاص دَ ریډیو په تیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وئیلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وَي - خو یوه خبره زهٔ تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې ایښودے شوے دے - دا دَ ښتیا، قِصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " ایښودلے دے او اوس ئې په دې دعا تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولوسئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هرلوستونکے به ترې نه د خپل خولې ډکه کړي - انشاءالله -

عبدالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو مياشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې او وبخښي.... خو يقيناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو مياشتو د ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پيدا کېږي.... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنيا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتې شول.... د چا په پېدا ئښ چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغور پيغونه ورو منډل او د چا په پېدا ئښ چې د زرغون تېبر په سر و سترګو او ژړېده - ولې....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه... او د زرغون لور نه زوی پکار وو - د زرغون د مور نمسی نه نمسۍ پکار وو - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه وو.... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي.... خو د زرغون مور د قدرت فيصلې ته سر ښکته کولو ته تياره نه وه.... هغې د الله پاک فيصلې ته غاړه نه اېښوده... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سپېلنۍ شوه.... ځکه خو دا سې په کندو کپر و سر شوه.... د حالت د بودۍ ګانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا يا نو سره مشورې او شوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له د خلوېښتو نه اګاهو اګاهو په سور کړې انکار کښې په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې د زرغون زوے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سیخ
اودا غه چې خدائے پاک دِ له نمسے درکړي - چې دَ جینکو پاتلې
به له شي - دَ زرغون د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه دَ نغري په سُور انکار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ خپلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښې ترلې په خوابهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې د اسې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس شو نو .... دواړو سیخونو یو
چیغ ناړې کړل - دَ ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکې
د سحر په خاموشۍ کښې خورې شوې - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوي شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوچې ته رانوته نو دَ زرغون مور لکه خونړۍ سرهٔ کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لور ورپرېوته ... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او .... (په ژړا) دا ولې ئې ؟ - دا دې
څه اوکړل - زما په لور دې څهٔ اوکړل هی ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غیر دې اوکړو نو دا سیخونه در ته په سترګو کښې منډم - ته
هم شې تا اخو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - د لونړو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج ئې نشته - جینئ له مې پوتدې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړم - ماله به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشوم له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو په سر کېښناسته - ماشوم ئې په غېږ کښې واچوله - هغې وریتې وریتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پایڅې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هیڅ نۀ شو وئیلے - دَ ماشومې لور سره ئې لکه دَ بیونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَدې ماشومې څټې نه زارشم ته ولې دې ظالمې دنیا ته راتلې - تا ته دَ دې دنیا شرمخان نۀ وُو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کانړي شوي دي - ته نۀ وې خبره چې دلته دَ نیاګانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... ته ولې راتلې هُن ؟ ستا په ماپاندې هم زړۀ نۀ زیږېدو - لو نه خو تل دَ میانو وله زار بې قربانېږي، نو ... ته خو هم زما لور ئې کنه ته به نۀ راتلې - ته به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند در سره هم
داسې نه په سروټکو کېدے .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بیا دے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - راونغوړه وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ
دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت ئې خواښې
پاس اوخته - ماشومه ئې دَ مور دَ غېږې نه راوُشوکوله په زانګو
کښې ئې ورلړه کړه او په انګور ئې دَ خرڅورې کمبل وا چوله.....

دژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخاشوې -
دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او
سرو سروټکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه دَ ورځې سترګه پټه کړه او نه ئې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه دَ زرغن دَ لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه
کلۍ د ګل کېدو نه مخکښې اوژېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے رولیدو او نه
د سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نه چې زیړېدو نو ماشومه تودو
خاورو ته اوسپارلے شوه .... مور ئې ژړل دېر ئې ژړل - په
ژړا ژړا ئې سترغلي پړسېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې داوېخ

شوې وو۔ځو د پښوڅکو ښکې د تورو خاورو د لاندې په ځوانهٔ
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلوُن بلوُن تېره کړه۔ او سحر
وختې چې مُلا بانګ وئیلو مور برُقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي۔ زړهٔ لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي .....کېرچاپېر
قبرونه۔ ډیر قبرونه۔بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشوم لور قبر دے ته لکه د یو وړکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو۔ او ښائسته به ولې نهٔ
ښکاریږو۔ د یو مظلومې تنزیبږلې ماشومې قبر ځو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور ځپلې لور په قبر ورپریوته۔ قبر
له یې غاړه ورکړه۔ لکه چې ځپله ماشومه لورئې سینې ته رانزدې
کړه۔ یوځو بې واره یې چغې یې اووهلې۔ او بیا.... ؟ ....
وړ لورې تابېګاه شپه په دې ځوشي بیابان کښې یواځې تېره کړه۔
ویریږلې ځو نهٔ وې ... تهٔ ځو به اوږې شوې وې کنه ... لیونۍ
زما سینه ځو هم هغسې ډکه ده۔ راپاسه راپاسه چې په ځپلو
ښکو دې مړه کړم لورې پلښې ځو دې بېګاه نهٔ ځوږېږې کنه ....
بېګاه ځو یه دې ډیوند و دلاسه ترتقې نهٔ وې وهلې کنه .... ؟
اوُ تهٔ به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما ځو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه۔ زهٔ ځو بېګاه هم ناقلاره وم۔ ډیره ناقلاره۔
دومره ناقلاره چې زړهٔ مې بس ټق ټق چاوُدو۔ اوس مې هم زړهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرېکې وهلې - د دا تللو توان مې نه وُ څو تاله راغلم - ساوې چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوټې
دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... د غه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ کوټو نه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه سپینې مرغلرې راحصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
دَ قبر په ګلونو راتوې شوې نو .... د لُور مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... ځکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اوُ! د بد نصیبې مور
زړهٔ په رښتیاء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره اونهٔ چوي
نو نور به دَ چا دَ پاره چوي ....؟

دَ مور د پاره په زوے او لُور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې دخدائے په نزد زوے او لُور
یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو روڼو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو روڼو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لُور دَ زوئے
نه په هېڅ لحاظ سره نیټه ده - لُور خو د زوئے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لُور خو رحمت دے - هم د غه لُور صباله د چا خورشي د چا دَ
[illegible] د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام
ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او د زړه غوښې - ای د یوې بد نصیبی
تور بد نصیبی سورې - ستاسو د دواړو ځنځو نه نصیب شه - په دې دنیا
کې د دنیا او سپېدونکو ډېر اوږد ولې ډېرې او کړوه لې - اوس مو د هغه
جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړه شو
ارمان مې دا دے چې به څنګښې روستو نه شو

د مرګ هیڅ پته نه لګي هیڅوک نه دي خبر چې زه به کله کوم ځائے او څه رنګې مرم - مرګ ډېر چې اتیاره څيز دے د مرګ دپاره د څه نېټې د وخت او د عمر قید نشته - او که شته نو هم انسان ترې نه دے خبر مرګ یوه ناګهاني حادثه ده -

مرګ یو ناګهاني شے دے چې
په چا راپرېوځي او خپلې ځوانۍ پنځې ورته به مرګ نخښې کړي -
څو مره ماشومان په ماشومه څنګه
مرګ د لحد تورو خاورو ته او رسول
څو مره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتیر او د میاندو د سترګو تور و
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څو مره پلاران اوژړېدل ؟
څو مره میاندې بورې شوې ؟
او څو مره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېني

په سره ډولۍ کېني

د خاوند انو کورونو ته راغلي وي نو د خپل تقدیر نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوی

د غمونو په لور ..... مصیبتونو په لور او ارمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي -

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه -

هغه د ګلاب ګل یه ئې چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے -

جبینه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ -

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوډرونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځواني به په حجرو کښې ستائیلے شوه -

جبینه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

جبینه کهٔ د جونو درنځو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان وُ -

دوه ښکلي، یوه پښتنه او یو زلمے

د ترهٔ ګُور او د ترهٔ زوے -

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وُو -

اوځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغوي

کوه لاړه نو .... خدائے خبر چې څهٔ چل وُ -

خو نن جبینې ته د خپلې چاچې راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې هغه خپلې چاچې ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه

وجه وه چې څنګه ئې چاچې په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه -

د اکبرخان مور دراتلو سره د جبینې د مور سره خبرې اوچېړلې -

جبینې د مور او چاچې خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې واؤ درزېدو -

نهٔ پوهېده چې دا ولې د ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې

بې قابو کېږه مه - کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ د قابو

نه او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به کوډے چوره چوره

شي -

جبینه ! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غېږ ئې ترغوږو شو -

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نچل کوزته يې بوتلے شئ -

لاړه د جبينې او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هروخت
د يوبل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يوبل په تصور کښې
به يې د ژوند شپې ورځې تيرېدې - د خيالونو او تصور دنيا
يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
د دوو مينو زړونو دردونه پکښې په يوتوله وه - حرکت يې په
يو رفتار ؤ -

دواړو ته داسې محسوسوله که چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقانو نو هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زياته ښکلې او
ښائسته ښکاريده هغه ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګينو کښې را و نغښتے شو-

اؤ ! دوه مينه زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا
اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګين ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګينې دنيا په تصور کښې په تيرېدې
تيريږي اوچې اکبرخان د ابجينې د کورې وانسته نو مور
پلار يې د وادۀ بندوبست اوکړه - د وادۀ نېټه کېښودے شوه
جبينه په ګنج کښې کښيناسته -

ګنج ...... چې د مور پلار په کور کښې د جينۍ د ناستې ځائے
وي چې جينۍ پکښې ميلمنه وي -

خدائے خبر چې څۀ چل ؤ - د جبينې په زړۀ کښې ويره ګوندې

وه - خدائے خبر چې څه چل و چې نن دَ جبینې دَ زړه په دروازې
کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه دَ خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو ئې د لوی نکریزو نکه چې چیچل کول دَ هغې زړه
غوښتل چې دا نکریزې دَ لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په یخو یخو اوبو اووینځي - چې دا سوې ئې لږ په قرار
شي - خو جبینې داسې نه شو کولے - ځکه چې هغه په ګنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښام
شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو دَ جبینې اوربل
خوړ شو .... ښایسته ئې یو په دوه شو هرچا دَ ناوې ښایست
او ستائیلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پورته شوه -

دَ الا الا په چغو سورو او دَ ټوپکو نو په ټکار کښې ډولۍ دَ
اکبرخان په کوټه ورننه شوه -

او ددې ځائے نه دَ جبینې دَ ژوند دوېم دور شروع شو -
اکبرخان به دَ جبینې سترګو ته کتل - ډېره پرې ګرانه وه :
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

دېینې کوره - دَ خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیئر و - او یوه ورځ داسې رغله
چې هغه دَ اعلیٰ تعلیم دَپاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې۔

،، جبينې خفه کېږه مه زهٔ به که خېر ي زر راشم ،،

،، څومره زر به راشې اکبرخانه ،،

،، بس که خېر ي دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تېر شي ،،

،، دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېر شي ،،

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائې يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي ،،

،، جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوخهٔ اوکړم ،، ؟

،، اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے۔

ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دوبېږي۔ ستا په دې تلو کښې

ماته څه تباهي ولې ښکاري ؟

،، نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ ،،

،، تهٔ په ما دا سې بدګمانه ئې ،،

اوهٔ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي۔

زما ستا په مينه باندې باور دے۔ ولې بيا هم زما زړهٔ ...،،

،، د زړهٔ نه وسوسې اوباسه۔ پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي۔ بيا بيا نهٔ کوي ،،

،، اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم۔

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوواړه لاسونه کېښودل او دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم ،، جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووے

سه پـه مرګ به دواړه ســره مړهٔ شـو!

ارمان مې دادے چې به مخکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړونه په مابنامونو او ماښامونه په تورو شپو

بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبينې

سره دَ مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط

نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته

اورسېد و - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده دَ

اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو

ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل

لوظونه به يې ورته يادول - دَ نوکينې خبرې به يې ورته

ليکلې - ورته به يې ليکل چې لوښينه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګينه

دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړې دي - پـه

ترتره ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زهٔ ډېر

نا روزګاره يم دومره نا روزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبينه دَ فکرونو او وسوسو په سيند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبينې ته خط اوليکي؛ دَ جبينې زړهٔ تمکه اونخوړه ۰۰۰۰ او چې څهٔ وخت دَ کلي يو بل زلمے دلندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبينه لېونۍ شوه - بالکل لېونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ويښتهٔ ئې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګينه تر ې نه خوا ښې زخوا کړے نهٔ وے نو شائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لويه صدمه وه - دَ جبينې نازک زړهٔ دومره لويه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لېونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبينې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګينه ئې راتېغاره ايسته په چغو چغو ئې اوژړل ۰۰۰۰ " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ويلې شي - چې ستادا چپې چپې بانړهٔ بوندې سوندلې شي - ويم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپين مخ نه را وُشوکوم خو ۰۰۰۰۰ څهٔ اوکړم هيڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي. په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړه وه چې -

٥ هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جائیداد وو خپل خپلوان وو، خو....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي....
غم د جبینې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کوښے اولګېدو .... نورے رنځ ئې شو هروختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیړے ماځیګر چې په جبینې بېهوشي
دا غله ، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له را وغوښته - لونګینه
مور ته رانږدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو سېلاب داروان وُ - په ترېږي ژبې دَ لور سره لګیا وه -

بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ خو به را غلے وے - زما دَ زنکدن دا سلګۍ خو به دې لږ بې ییند لې وې - زما خو دا خیال وُو چې موږ دواړه به یو ځاے مرو - دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځاے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا یاد شي نو ستا دَ رخصتېدو په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې په مځکښې روښتو شونه

نو اے دیو ړوپ په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یواځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځاے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...

او چې خوا ښې لونګینه دَ مور د سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زېړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې غوندې خوږې شوې او بیا اوچې شوې -

حرص

(اسویلي) او... د چا په سترګو چې د حرص پرده پرېوځي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ یسے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زه اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوږ او ډېر د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېږد او و . نو په دغه جاېږد د سپد خان د حرص تنده سړه شوې نه وه . هغه په خپل جاېږد کښې نور زیاتوالے کول غوښتل . او ددې د پاره د ډېرې مودې نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار ئې کولو .
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپد خان پرېږدو . او امیر خان له به لاړ شو . امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښوېږدے ، داسې ورله خدائے ښوئ هم موړ او دروند ورکړے دے . د امیرخان یو زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم . دومره ښائسته و لکه د ګلاب ګل . سور سپین . غټې غټې سترګې . پلن تندے . لوړه دنګه پوزه . فرید په پلار ډېر ګران و . ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و . نور اولاد ئې نه و . نو ځکه څو فرید د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور و . امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین مونځ له ښارته تلو . هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه کېښو او ښارته روان شو . او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو چې ښهر ته لامبا د پاره لاړ نه شي څو فرید چې د غرمې ډوډۍ اوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په ښهر کښې لامبم نو سمدستي راځم . مور ډېر منع کړو څو فرید لاړو د کوټې نه اووتو . په لاره کښې ورسره خپل تره سپد خان ملګرے شو . سپد خان په خبرو خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو . او څه وخت چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل . نو سپد خان

ناساپه فرید د مړي ته اونیوو - په مزکه یې لاسونه وهلو او ژړل
ښځې یې ټکه د شور ځخ د خپل وراره په مړي ځینې کړې فرید د پرې
لستې او ټکولې - د ځان د خلاصولو د پرې وسې یې وکړې خو د
سپین خان د څو نرو ښځو نه یې ځان خلاص نه کړے شو - لنډه دا
چې بقې ستړې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه را غلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرصي انسان د خپل خوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
او بیا ....؟ د تمکنه غوړې   په خاموشۍ کښې سپین خان د مور
پلار د اکې یو نیازبین زوئه لاش د مزکې نه را پورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته یې او سپارلو - چیرته د مور د غیږ یې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړه ناقلاره وُ - کله کوڅې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشاني زیاتېده د زړه حرکت چې ورو کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دا ته د مور زړه
نه دے معلوم چې .... زما زړه د فرید په نه لیدو څومره څړیکې
څړیکې وي خو مور غریبه نه وه خبر چې فرید سره څه کاڼي وشوي -
کومې تورې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشاني نوره هم سېوا شوه - چې شمېره وسوسې
یې په زړه کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړهٔ کښې ګرځېدل - وخت په تېرېدو سره څخ په وېرانۍ روان
وُ - لاړو ما پښتین په ما ځېګر بدل شو خو دَ فرید هېڅ پته ونهٔ لګېدهٔ -
او تېر ماځېګر چې امیرخان دَ ښار نه کورته راغلو نو دَ فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او دَ
فرید په لټون پسې ئې سړې خوارهٔ کړهٔ خو تر ماښامه پورې دَ
دَ فرید هېڅ پته رونهٔ لګېده - دَ امیرخان زړهٔ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کلي ورور سېد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سېد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوُ
کېدې شي چې په نهر کښې ئې لاهبل ماشوم وُ او ډوب شوې وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس دَ فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سېد خان هم دَ دې خلقو سره ملګرې وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خواؤ شا را ورسېدل نو په نهر کښې دَ
ونو په یوې جنګې کښې دَ فرید سپین لاسونه راوېښې دلالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش دَ نهر نه راوُویستې شو
او په غاړه باندې په شین کېل واچولې شو - دَ فرید سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوې په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - دَ امیرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزورې ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپه خوله خاموش زوړند سرونه څخ په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوې په خپلو ځانګونو کښې نیولې څخ کښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا د لهٔ د باغ منځ ته را ورسېده نو .... ناګهانه د کلاشن کوف یو باړ او چلېدو - امیرخان پرمخ دا پرېوتو د زوې لاش لاندې او د پلار لاش پرې د یاسه په وینو کښې لت پت پراتهٔ وُو - خلقو درېږي منډې ترې او وهلې خو د شپې په تیارهٔ کښې هېڅ پته او نهٔ لګېده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا او کړهٔ .... د کلي نه کټ را او غوښتې شو، په یو کټ کښې پلار او زوې دواړه غاړې غړې واچولې شول - او هر کله چې دا کټ په کوڅه ورد ننه شو، نو رونړ زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان کړم - ما سره دومره درد په لې الفاظ نشته، ما سره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه را کاږم - د فرید د مور هغه لیونی لیونی چغې هغه څېرې کړېوان او پېرسر .... توبه خدایه توبه دومره لوئې غم - داسې ښکارېده لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې سلګۍ چې د هر چا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړ ولو - هر څوک دا میرخان او د هغهٔ د زوئې فرید په مرګ خفه وو - ټول کلې خفه وُ، دومره خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو د پاره ماسره الفاظ نشته - ما سره حوصله نشته .... او سباله چې د غیرګې جنازې د کوڅې نه او وتې، نو د فرید د مور لکه چې زړهٔ او چودهٔ - په زړهٔ باندې ئې داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه تیرې د امیرخان تبر او د فرید مور هم د قبر تورو تیرو ته اورسوله -

د پوډر ټپونه اوشول - تفتیشونه اوشول، تپوسونه اوشول تر
ددې وروستۍ ماشومې سره را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور دَ سپید خان
حرکات سکنات داسې وُو چې دَ پولیس پرې باندې شک راتلو

د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه دَ غل په بڼ پره نحس وي -
سپید خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایداد د پاره
مې اول دَ خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننداره چې دَ سپید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه را پاسېد او ټوپک ئې
راوا خستو - ګړدنی دَ ئې ملاتَه واچوله او په کوټه اووتو ......
سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو دَ تورو غرونو مسافر شو -

سپید خان دَ امیرخان خونه ورانه کړه او دَ سپید خان نه قدرت
انتقام وا خستو - داسې انتقام چې دَ سپید خان ژوند - دَ سپید خان کورنئ
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
دَ خلقو یاد وي -

رو ښو! راشئ اوګورئ د ګُلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم
دَ امیرخان په مظلومیت او دَ سپید خان په بربریت د غم اوښکي
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي -
دَ الله تعالی انتقام ډیر بوګنوُونکے دے - دَ ظلم انجام ډیر عبرتناک
وي - اے ددنیا په مال او جایداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - چاپېدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي وړلي - هرکله چا ځان سره په سر نه ده کړی ځولۍ - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنوونکے وي -

ه

ارمان به هغه وخت کښې در شي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېرهٔ مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نیکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا دَ قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شا کېږه - بد وچاروته ئې شا کېږه -
او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په گناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده -
نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَدوي دا
خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دعمل حساب
کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَدوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې دَ نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې
حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوو نکے گنهگار دے
او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ نکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئے خدائے مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئے خدائے دوزخ دَ گنهگارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پرواه کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کوړے خبره کوا نه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه گهړئ ناگهانه پوره شي نو بیا به گوره دَ توبې وخت هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بدکښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په نیولې شوې لار باندې روان شو - چې دگمراهئ او بدنامئ په تورو تیارو کښې رانه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهئ کښې دَ تباهئ تورو تیارو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم انسان اوځي - ... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو هله چې ... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نه‌ړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض یې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص یې زیات شي - او د بل په مړي غلې
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اې دوستو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان نه ګني شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتي -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کار یې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي
بد تر دے - پرې پوتے اود نفرت جوګه دے - او دا لاڅه کوئ - دا خبرې
به پرېږدو - بل مثال به در کړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ما ته دا او وایئ چې سپي تر څو پورې وا رنه وي را اوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته یې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقررو حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په ټولنې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي - نو دے دَ حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټولے زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا خپله نهٔ پیژني ، پردۍ نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم -

چې اے رونړو داسې انسان ګڼې دَ انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ګڼي دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼي دَ سپي غوندې دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چاکښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبۍ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوې حد ونو نه تجاوز کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان
فراموشه نهٔ وے نو ده به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې ځې ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړې ي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کیږي ولې به نهٔ خفه کیږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کیږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلیږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ . . . .

خدائے پاک دې شمشیر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ خو .... ډېر زړهٔ چاوډ دے دد نیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشیر کاکا ژوند

توږې نه بچوړ شوې وُ - دَ شمشیر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ - اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرې شوې وې - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشیر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ د تل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ د مُسپد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به د شمشیر کاکا دا خیال وُ چې ګني درد به ئې قلار شي ځریکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، ځریکې او فریادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي ووَ - او چې ژوند ختم شو، نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشیر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده اونهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو اونهٔ د زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول - چې شمشیر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکي اوچول او سلګۍ په قلار شوې -

شمشیر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ ووَ - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښائسته شه - دا دې کړاځ ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - که دلته د دنیا په اوسېدو شکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته. بې انصافي نشته. زور زیاتے نشته -

رونو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا د پاره چې د چا د زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شیر پیدا شو نو ډیرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائیداد مالک پیدا شو - د هغهٔ وارث پیدا شو د هغه ملا تړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډیر خوشحاله وو کنه -

ګل شیر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړهٔ ټکور ډیر نیاز بین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کالونو بدلېدے - لاړو له ځېنه ګل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شیر په واده کښې سستي او نهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شیر د واده په

ړومبي کال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - يو اځي شو، د ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوا خون وُ خو شمشېر کاکا د ګل شېر په وجه د تنهايۍ احساس ځان ته نږدې نه پرېښودو - د ګل شېر بچي شو - ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو - او داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو څيز شو يوه بې کاره پُرزه شوه - کله کله به د خپلې تنهايۍ احساس يې په سينې پورې نيولے وُ - د خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ - ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه کړې وې - او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په ډګر سکه بې مهاره روان وُ - دولت وُ جايېداد وُ - دومره جايېداد چې ګل شېر پرې خاني کوله - دا جايېداد د ګل شېر نهٔ وُ پېدا کړے - دا د شمشېر کاکا د سرخېرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر خاني کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جايېداد کښې د بې ارزۍ ژوند تېرولو - هر څهٔ يې ليدل - د ګل شېر سلوک او روييّ ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر د پلار نياز بين وُ - دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله هم نهٔ شوه کولے - خو د خپل نياز بين زوي په بې رُخۍ او بې پروايۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې د شپې به په کټ کښې پروت نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه - ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړهٔ په رنځ اخته کړو - سالنډے يې مذکرے شو - لا پرو هغه لوړ دنګ شمشېر کاکا په بوډ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېږي او د سینې خرخارے او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې خرخارې د بې واره تېرېږي او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وو. او رښتیا خبره خو دا ده چې زوړے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نزدې شي نو په دې وجه کل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کوټهٔ وه هغې کښې د پلار کټ وړوکو د اوبو منګے ئې ورته کېښودو او کټورے ئې پرې نسکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو. تنګه ترشه کوټهٔ ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاره وه او نهٔ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ تېرېږي بلغمونه او تنهائي د هغهٔ ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به دښته جائېداد خاوند. دښته زوړے پلار شمشېر شپه ورځې یوائې پروت.

او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوړے اسلم د نیکهٔ کوټهٔ ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو. په تندی ئې ښکل کړو او ورته ئې اووے چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده. او هر کله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او ورو ورو ئې اوښکې ئې د سترګو نه بهېدلې. د اوښکو بهېدو د بابا د سترګو نه داروان وُ او چې اسلم سر راپورته کړو نو.... "ته ولې ژاړې بابا یخنې دې کېږي او درپرېږده چې کمبل درله راوړم" ..... نهٔ بچیه زما یخنې نهٔ کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

"نه بابا نن ډېره يخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم"
"نه .بچيه زه اوس د ګرمۍ يخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی يم - اوس زمانه ګرمي کېږي او نه يخني"
.بچيه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو
دغم د آواز نه مې خدای ساته - څه .بچيه لاړ شه لوی شې -
او .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته يې او وی چې
د بابا ډېره يخني کېږي - نو .... کل شپه ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته او وی چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او وايې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه يې قېنچي او غوښته
پلار ترې نه تپوس او کړو چې .... قېنچي څه کوې .بچيه -
اسلم ورته او وی چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به
په بابا واچوم او نيمه به سنباله کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپې لګه چې
د غفلت د خوب نه را بيدار کړو - د زوی ولۍ او پلار ولۍ
احساس يې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار يې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کو ټمبۍ ته روان شو
هغه کوټمبۍ ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپې پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان وو ....

زوړ پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان وُ زوړني سر -
ملامته ملامته چې د کوټنۍ دروازه يې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... "بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
وبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) د اوښکو سېلاب د ګل شېر د سترګو نه روان وُ -
شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سينې ته رانزدې کړو - د سر
ويښتو کښې يې ورله ګوتې وهلې -

"دا ستا ويښته څو هم هغه رنګ پاستهٔ دي بچيه .....
ستا دَدې ويښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به تړې ختو - بچيه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان وُ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانزدې کړم
او ستا د ويښتو دا مراوې خوشبويې يو ځل بيا زما
په سېږو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچيه تهٔ جوړ دې نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... خوشکې دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره توبد باد دربانډې اومه لږه -
د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قرار شي - او زما روح په
آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې دننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په نچیلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادم وُ دومره نادم چې ډېر یې اوژړل ډېرې اوښکې یې توئې کړې خو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

سه تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نه پوهیږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کوکنجو. د دې مصیبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند یو څو گهړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې خو ژوند د پرکران شو. هر طرفته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پړدې راواوړي. مور هم د نام و نمود په خو سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوئے. د زلمي زوئے د فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د ځوانۍ په لار کښې غنې چوکه کړي. نو داسې مورته به هم کښې څوک مور اووائي. داسې مور هم کنې هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو. په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هیڅ هم نشم وئیلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته؟

رونړو! زهٔ د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړهٔ وینې او څښوي بچې د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بچې په زړهٔ چاودون او شوا څون ئې لوئ کړي نو دغه مور هم ... د دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائ چې نه، مور دومره ظالمه کېدے نهٔ شي - مور دومره سنګدله کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړهٔ ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړهٔ ټکړه څو اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو .... رونړو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - چې د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړهٔ ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت یه ئې د مور سترګو ته کتل - چې هر وخت یه ئې د مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږ خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابئ او کامرانئ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابئ سره روان وه، ژوند مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړېدل د کنډتوب د بې ازئ
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده، د نږور د لیدو ارمان غځونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دا د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دې د تره لور وه - چې دا په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړهٔ کښې د ګل سانګې د ښاره د مینې تاج محل د
ښکوانه جوړ کړے وُه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نهٔ وُه خبر - هغه ته پته نهٔ وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راوُړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټي - د ګټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي، -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نهٔ
برابرېدو - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - تر لسم پورې
تعلیم ئې وُه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وُه - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نهٔ برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وُه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نهٔ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نهٔ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستاګور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم خو...... وچا عزت دا روکړه ګ چا یادو خلقو کړه - ګ جرګو مرکو خلقو کړه ..... ګ مور دا انکار ګ اسلم دپاره ګ شیخ آسمان تندر وهٔ - مور ګ سترګو په رپ کښې ګ زړوئے ګ مینې په ګنیا اور او لګولو - ګ هغهٔ ګ مینې تاج محل ئې ډړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په ښسو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم راسره مهٔ کوه - دا زیاتے راسره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما ګ ټوور ګور ده - زما په نامه ناسته ده - د ټخوا راسې ناسته ده، مورې اوبه شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - ګ خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو ګ اسلم ژړا او منتونو ګ هغه مور ګ خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره څوره شوه چې ګ اسلم مور ګ اسلم ګ پاره ګ کوز کندي ګ خان کاکا ګور اوغوښته، او ګ خان کاکا ورو الاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې څوره شوه - هرچا واورېده - ګ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه .... چې ګ اسلم په تصور کښې ئې ګ ژوند شپې ورځې تېر ولې چې اسلم سره ګ نوي ژوند سوچونه ئې کول ګ اسلم په مينه کښې ورکې ګل سانګې چې ګ ځان دپاره ګ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز ګ هغې دنیا دړې وړې کړه - ګ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوژاړي - خو هغې نه څه ویلی شو او نه یې څه کولی شو - هغې
غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي .
خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه یې جاموته اورپورې
کړو - غم یې زړه ته واچولو - چُپ یې اونیوُ - هروخت خاموشه
هروخت لکه چې د فکرپه تال زانګي - هروخت په فکرونو اوخیالونو
کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالۍ ژوند
وه چې تېرېدو - خو د ناخوالۍ ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې
او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند
غم داسې په خاموشۍ سره ګټولو .... آخر اول ټوخے، شپه ورځ
ټوخے - هروختې ټوخے، اوبیا ورسره تبه - کله تېزه او ټنده تبه
او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په
وجود پورې لکه ګوښي اونښتل - او دغه ګوښي د ننه د ننه
د ګل سانګې پرپوس خوړو - د ګل سانګې اینه یې خوړه - د هغې زړه
یې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - موربه ورته هره ورځ
د واده په حقله وے چې ښځه پردۍ کور به ترکومه پورې ناسته وي.
هغوئ به ترکومه زموږ انتظار کوي - اسلم به مورله هیڅ جواب
ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووے چې مورې زه
واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ماته داسې ښکاري چې ستا دا
ارمان به شائد چې هم دغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما
په سر دواده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هروخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده و - نه به کلینک ته
تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ
په ورځ به یې صحت ړنګېدو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه
وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج
اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د غه
مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو ..... هغه ته که
خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا
سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په
زړه کښې داسې ډېر ژور ګرے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو...
ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل
توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه
مرض ړنګېدو - مور د ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه
یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب
کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د خو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه
نه شي اخستے - هسې ځان مه ګړه وه ..... او آخر یوه ورځ زېړے
ماښکر چې د ورځې نمر سترے ستومانه د غرونو نه پناه کېده و نو
اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته
یې اووے -

" موري زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې
شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه
وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

موږې زما په زړهٔ کښې پرهرونه دي - زما د زړهٔ نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړهٔ اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړهٔ سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زهٔ تاته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې
ته یې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر ییک نوریدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - موږې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبې احساس او باسه - او
...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(اسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه ورځ
غوندې سلګۍ یې اووهلې او د دوارو وښکونه یې دوه
څاڅکې تورې وینه داروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړهٔ او چاودو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نهٔ وه، .. چې د هغهٔ په زړهٔ او سینه کښې
اوربلېدو - اسلم مړشو، اسلم ځوانې مرګ شو - او چې
څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنږے او چې کلکې
سترګې یې اخوا دیخوا وارولې - خو ..... په خوله یې
هیڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتني پېغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې یې دومره قدر له اووے چې ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه دې چاودے لاړې -
ته څو داکټر وې .... د ترورې داکټره زویه تا څو به د نورو
خلقو د رنځونو علاج کولو، څو د خپل رنځ علاج دې ونه کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان ووسپارلو - تا نه څو زړه بنځه داسې
شئ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زما څو
هم ډېره موده کېږي چې زړه چاودلے دے - ما څو چې ستا د
کوژدنې اوریدلې وو لا په هغه ورځ مې زړه چاودلے وو، څو ما
ددې هر څه مقابله کوله ما څو ستا په داده هر څه تېرول،
څو چې ته هم لاړې نو.... اوس به دې ژوند کښې څه پاتې شو.
اوس به زه دا ژوند د چا په داده تېروم - نور ژوند تېرول څو
ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په ګل سانګې د توخې دوره
راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څه ساعت توخې نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې څو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړه وچولو - او زړه چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې.
دواړه ځواني مرګان وو - د دواړو زړه چاودلے وه او دواړه په
یوه ادیره کښې خاورو ته ووسپارلے شو - ټول خلق خفه وو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بیر سر
پښې آبله پښې - سینې کسوان - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل.
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته ووېم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې دَ خپل زوے دُشمنې ! خپل زوے دې دَ خپله لاسه دَ دولت دَ سره زار کړو - د زوے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې دَ زوے نه، دَ خپلې ځوزې هم - هغه هم ستا دَ حرص او دنیا پرستۍ دَ سره زارشوه..... اسلم او گل سانگه دوه انسانان وُو - دوه مېنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

روڼو .... خوږو روڼو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې و ټکې پرېږدو راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه ..... د دنیا د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایي ته لاړ شو .... لرې نه .... یکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل احساسات او خپل جذبات به لږ داوګرزوو ..... د خپل زړهٔ پردې به لږې اولټوو د دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو ..... دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ تهٔ ولې نا قلاره ئې ...... تهٔ ولې پرېشانه ئې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته - ستا د پاره اطمینان شته؟ .... او! د نا قلاره زړهٔ د پاره قرار شته، د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکین شته - څو کهٔ چرې مونږ د خپل زړهٔ نه تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو .... کهٔ چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته - هر څهٔ پیدا کېدونکي څیزونه دي ..... هر څهٔ موندے کېدونکي څیزونه دي ......

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو
مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو يو دومره
افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي ۔ څنګه
پرېشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحيح انسانان شو، نو اوګورئ
چې د دنيا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصيب کېږي اوکنه .... دا ځکه چې
دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم
مُسبّب الاسباب دے ۔ چې د چا په اختيار کښې زمونږ ژوند او زمونږ
مرګ دے ۔ دا ځکه چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو ۔ دا ځکه چې
انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه .....
دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه ۔
دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ايمان او مضبوطې عقيدې
نو ته خولې واخلو ۔ دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو
او مصيبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکين الله تعالیٰ ته په سجده
لګولو کښې دے ..... د روح تسکين دَ الله په دربار کښې په زارۍ او
منت کښې دے ۔ د دنيا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ
د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه
ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصيبتونو د حل دُعاګانې نه
او غواړو ..... يو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر...
چې تر څو پورې مو په بدن کښې ساه شته ۔ چې تر څو پورې مو په
بدن کښې طاقت شته ۔

دا شو د تسکين او اطمينان يو مقام ۔ د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځائے یل هم شته، یو مقام یل هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډیره مقدسه - ډیره پاکه او ډیره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد د پاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت را لړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب را لړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کښې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کښې داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم را لړزولے نهٔ شي ...؟

اے ورونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصویر ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موجو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کښې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شتهٔ میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې

لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ

چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ -

مور مه زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او

ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات

همدرد کنې یو هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې

نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه

به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" .....

ولې د بابا نوم نۀ اخلو - ولې د دادا نوم نۀ اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه

اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د

د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد

کښې طوفانونه وی کورے - په دغه فریاد کښې قیامتونه

وی کورے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو

کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې

د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان

په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو

به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو

کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده -

اې رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور مثال د ګل دے - ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل - بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده - د ګلاب نه ښائسته ده - ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپېرو بادونو نۀ وي وهلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي - او مور؟ د خزان سپېرۀ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مُسکا نۀ شي ختمولے - مور اولاد ته تل په خندا وي - تل به ورته مُسکې وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم - د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښۀ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښۀ بد کښې تمیز ښائي - د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده -

د اولاد دپاره د ټولو نه ښۀ ځائے د مور زړۀ دے - د هر اولاد دپاره د مور په زړۀ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څۀ هډو شته نه -

اې رونړو! د هغه زړۀ خیال اوساتئ، کوم زړۀ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي - د مور زړۀ د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي - څومره غمونه ئې تېر کړي دي - څومره زخمونه ئې خوړلي دي - او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړۀ کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نۀ کړو - بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي .

نو اې رونړو! داسې هستي - داسې څوک مند مور هم کښې د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارا مورد کبله د میاندو په زړونو پولی را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اې رونړو! دا پولی به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي ... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزیږئ کورے .... لولپه به شئ کورے - مه کوئ دونو د خدای خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځونه تیښ کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانیانې او مصیبتونه موختم شي - د مور دپښو خاوري جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستے پار وُ چرګانو کلے په سر راخستے وُ۔ ځماګل د چرګانو بانګونه اوریدل۔ څو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په بړستن کښې راونغښتل۔ خدائے خبر چې څهٔ چل وُ نن د هغه زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو۔ نن د هغه زړهٔ وئېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي۔ دومره اوږده شي چې د صبا کېدو وېره هډو ورکه شي۔ هغه د شپې نه په رښتيي کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر وختي به رېښې اخوم...... هغه ته رېښې او شيندلے تخم دواړه ياد وُو۔ خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو..... سنهٔ ساعت تېرشو۔ د کوزکندي د جمات نه د بانګ غږ ئې تر غوږو شو..... ډېر خوږ اواز وُ۔ دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو۔ دے په دې نهٔ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوانږهٔ خوب اودو د پاره کوم پېغام اورولے شي۔ هرڅو که ځماګل د بانګ په معنو نهٔ پوهېدو خو دهٔ له ئې نن ډېر خوند ورکړو۔ نن د سحر بانګ دهٔ ته مرګ رایاد کړو۔ دے ئې په دې یاد پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے۔ د مرګ هیڅ وخت

نه دے معلوم ټول ژوندي به يوه ورځ مري - او زه ... زه
خو به هم يوه ورځ مرم .... او که خدای مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوی او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوئ به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوی به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کېږي لويه خدايه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مه کړې خدايه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
.... خو سمدستي د جمال ګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه يې تپوس اوکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئې نو مطلب دا شو چې زما زوی دې زما نه مخکښې خدای
پاک مړ کړي چې د يتيمۍ د سپېرو آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپېره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدايه د فقير ګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقير ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بيا بابا
څوک وائي او زه به نچے چا ته ويم بيا به ښځې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغير به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغير به د
ژوند څه خوند وي ؟
خدايه خبر چې څه چل وُو چې نن دې ګمانونو ... وي ګمودره

خیالاتو دجمعه‌ګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوژوند دې شمېره وسوسو یوه ورانه ماشوره وه چې د
جمعه‌ګل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه ئې راپرانستله جمعه ئې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته ئې اووے "چې پښتي ته ما پسې چائے
مۀ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غومې له سُکړک او
شو ملې فقیرګل له ورکړه چې پښتي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه‌ګل ورپسې دکوټې نه اووتو- قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا تازه شو چې
کله زۀ مخکښې مړشوم نو بیا به څۀ چل کېږي او کۀ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څۀ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه‌ګل پښتي ته اورسېدو .... ژر ژر ئې قُلبه
په پښتي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلهٔ د وخت اندازه اونهٔ لګېدهٔ څو چې سر ئې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه‌ګل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لار ئې یو نظر واچولو څو فقیرګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوئ له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
ئې اووے چې فقیرګل دوېتمه راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښندې وښکے اړولے وي ....
څو.... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے راولېږلو چې خان

دا غلی دے ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -
زمونږ ټول کلے دد غې اکې يو خان جاګیر و - او د کلي ټول
دهقانان د دې اکې يو خان لکه چې غلامان وو ......
خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګیر
به ګرځیده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې خان خبرولو -
دا اکې يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو
سم کړي کټ کښې لکه د فرعون کښیناستو او ټولو دهقانانو
به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره خان حجرې ته
را رسولو او ګیر چاپیره به په مزکه د ښپو په سر ناست و -
نن هم چې دا اکې يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کښیناستو -
خلق په يو څو د سلام د پاره راوُ چلیدل او په مزکه د ښپو
په سر کښیناسته نو خان ګیر چاپیره په خلقو يو نظر واچولو -
ټول را غلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو....
جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه و - د خان سترګې
د ډېرې غصې نه ډکې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې
تپوس اوکړو چې جمعه ګل څه شو ؟ هغه ورته وے چې
تخم ئې شیند لے دے دوه کیله ورته پاتې وو وے دا پټهم
نو در ځم .... د خان طبیعت خته شو - په غوږونو ئې
دا خبره ښه نه لګیده ، د خان سره ئې او وے چې زما
نه دوه کیله تخم زیات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو
چې ورشئ لاس نیولے ئې راولئ .... دوه کسان بېشي ته

لاړل ... جمعه ګل ئې لاس تیولے راوستو ـ جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او ځپل عُذر ئې ورته پېش کړو ـ خان نهٔ
سلام وا خستو او نهٔ ئې د دهٔ په عُذر غوږ اوګرولو ...
حکم ئې اوکړو چې په څلور بولې غوږونه او نیسه ....
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي څو د لسو منو ته به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لمه رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل ـ
دغه تیګه ئې راپورته کړه او جمعه ګل ته ئې په ملا کېښوده
.... تیګه ډېره درنه وه ـ جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم او بهٔ تو ے نشوې ـ

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ ـ په تادۍ تادۍ
ټکیاوه سکڼ کان ئې په تنور کښې پورې کړې وُو ـ هغې سره
د جُماګل فکر وُ ـ هغې ته پته وه چې سړې سحر چائے هم
نهٔ دې څکلې هغه به اوږے وي ـ ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولېږم ـ سکڼ کان ئې رااونړول په دسترخوان
کښې ئې زر زر اوتړل ـ شوملې ئې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته ئې اووے چې پکښه په منډه بیايې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سر پښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې.... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل.... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت او کړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیر ګل
یې ورته په ښو کینې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته او ګوره چې جمعه ګل معاف کړه.... خو د
خان په زړه کینې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانړے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو روُ په کمېدو شو.... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وُو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل اوُ ورسره
یې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وُ - د سرو ښته یې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - ډیره د غم ننداره
وه خو.... د خان غصه نه سړیده او څنګه به سړیده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډیره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړې چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې لږ ساعت تېر شو و
نو جمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر ګل یتیم
او فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلے) تپر ماسختن وُ ـ شومه دم وه ـ په تاخ کښې دَ شمع
ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو خو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅلو دا خبره دَ ځېلو معزونه اوباسي
...... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خو ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپېڅلو خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوئے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم ؟ خو ...... چې په کټ
کښې په خوب نهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي ؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان
اووژنم ؟ چې دَ خلقو دَ پېغورونه خلاص شم ؟ خو .....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ...... دوئ به

څه کوي؟ دوئ به څه خوري؟ دوئ به بیا په ډېرو کوڅو کښې لوغړېږي؟ دوئ به بیا خېر ونه غواړي؟ ......

نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ما شومان بچي په دوو کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -

(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېدله - د ډیوې تور لوګي د اسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یوځائے شوي دي ..... هلته د ډیوې باتئ سوزېده او دلته د شمشېر په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دشمنئ اور - د بېغورۍ اور - په شته جاېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند ئې نور نشو تېرولے - هغه نور ناکام نشو کولے - او د بېغورۍ دې خېرې چې "لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."

دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او یا د زور په مرئ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جاېداد کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په څه ول جاېداد سپڼو ړي ولې خپته اچولې ده؟ زه به ..... خپل حق اخلم - ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په بوکنوګلې خاموشئ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو...

کړدنی یې کینې اوږې ته او ټوپک یې ښۍ اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر ووکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه څڅه لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوس له چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلی دی - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دی - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره د ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپېغور پېغور ملبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملې شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودې - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځم چې د خپلې

لمنې نه د سپڼوړ ډېرګوړ داغ د ټوپک د شپلۍ نه
په وتې ګولۍ والوځوم ځکه چې د سپڼوړې په سرو وینو
د خپلې لمنې داغ ورداغ د ټوپ نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه راووتو - د تیارو تک تور
څادر په ټول کلي را خور وُ - یوه پوکنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوابه خوب اوده وُو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسارو او د
پلالې په سنګرونو کښې اوده وُو - شمشېر په ټند و ټندو
قدمونو کوز کندي ته روان وُ - په زړه کښې يې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت يې تېزېدو -
نبضونو يې ټوپونه وهل ساه يې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو - د سپڼوړ
د کور لويه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک دراوښې
نه راکوز کړو - چار چاپېر يې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نزدې جمات د منارو نه د لوی الله د لويي کلمه
الله اکبر په لوړه سپيکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ويلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولې
شو - خدای خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
يو نوی طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ د هغه دنيا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وټپلو او شمشېر دَ خپلو احساساتو په
سينه لاهُو وُه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وُه چې نن دے
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوئے کړو چې دا دُنيا
فاني ده - دَ دنيا ژوند د شمشېر څوو رځې دي - دَ دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه په دَ انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو دَ دې باوجود
هم څنې څنې انسانان دَ حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - دَ دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرئ چاړه راکاږي - يو رور راپاسي د بل رور دَ
پچو دَ خولې نه نوړئ راوُشوکوي يو رور راپاسي دَ بل
رور سينه دَ ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زياتې ده - هم دَ ځان سره او هم دَ خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ويرې اونيوو ..... رېندے پړې
را غلو - هغه زړه چې څه شيبه اګاهو دَ نفرت او انتقام
په لمبو ګرغندې شوې وُه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اورې - يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زهٔ به هيڅ کله د جاېداد د پاره دَ رور په سينه
کښې دَ ټوپک ګولۍ سره نهٔ کړم - زهٔ به هيڅ کله خپله
تورسرې ورندار کونډه نهٔ کړم - زهٔ به هيڅرې خپل
وريرونه په لارو کوڅو کښې نوکرېو و ته ورنکړم - خير
دے که زما بچي نهر وي ، خير دے که زما په جاېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده ، و رور څوک دے؟ زما رور دے
کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما مټې دي - نو...... خپله وينه هم څوک
په خپله تويوي - خپلې مټې هم څوک چرې د خپل ځان نه
پخپله بيليکوي؟ ...... نه نه داسې نه شي کيدے - داسې
به هيچرې او نه شي - زه به هيچرې داسې او نه کړم ......
سپفور د مزکې آمدن څه تول خو پخپله کيږه کښې نه
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو ..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد
نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نه ده؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړي راشوکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري -
خو زه؟ زه به هيڅ کله د سپفور ماشومان پړه دو کوڅو
کښې لوغږيدو ته پرې نه بردم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مړه بنده وي - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
يخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زه به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر
چا جائيداد او نه خونه وي - زه به دا او گنم چې زما جائيداد
هدو و نه - زه دومره بې همته خو نه يم چې کښې د خپلو

بچو د پاره به روزي نشم پیدا کولې - شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمتې یم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ......؟ اوس خُم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم شمشېر دَ سپفوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبې پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر تهوپک په لاس اولېد و نو پوے شو چې د شمشېر څۀ ارادې دي - نو .... شمشېر زر تهوپک اوکې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفوړ ته ورته غاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته تهوله قصه تېره کړه سپفوړ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړو ژړو ئې اوژړل... قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او چې پلچه غرمه کېده نو پلچکر په پولو پېتو پرے اېښے وۀ..... دَ سپفوړ دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بیله - او خلق.....؟ خلق حق حېران وُو چې دا څۀ وو او څۀ اوشو - ؟

خو اے دو نو حېرانېږئي مه - د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي - د غه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي - د غه دَ غوښې زړونه پستېږے هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي - خو کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه ټوټې کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دۀ جذبات راوېښ کړو

ارمان چې مونږ د زهرو په ځاے د ګوړې نه کار واخلو چې مونږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوو، په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو نارامو ټې نادمه کړو - په خپلو بدو یې شرمنده کړو -

خو اے رونړو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې کورانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نهٔ شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسي تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونهٔ کړي - د غسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا پښېمانه کیدو نه څهٔ فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تیر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند ..... روژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمیر یو څو گهړی ژوند .... دا ژوند که ډیر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډیر تریخ شي ..... سره دَ دې ظاهري رنگینو - سره دَ دې دومره هنگامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنگامې را پیدا کوو - رنگینی را پیدا کوو - گني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَ دې دنیا په مخ کني یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که!
په دې تریخ ژوند کښې ځینې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنده‌ېږي -
جماله ببو مې یاده شي - نیکه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به ورته اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه .... ولې؟
رونړه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنو ونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نهٔ ده معلومه چې د جمالې په
زړهٔ کښې اوربلېدو او د اور غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړهٔ کښې د انتقام اور په غړغندو ؤ - .... او انتقام
.... د چا نه؟ دیو داسې ځینې نه چې هغه خبرې لهٔ شوې کولې -
د دغه ځینې د جمالې د شونډو په پاړو څهٔ کار نهٔ ؤ - خو
بیا هم جمالې بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه ځینې
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څهٔ ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .. ته نه زهٔ ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نهٔ ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بيو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د دېرې مجبورتيا د کبله کړي دي - د زوے.... د ظلمي زوے ناګهاني مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه...
څوک څهٔ خبر دي چې د يوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مينې او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې يو مور په خپل اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې شي د جمالې بيو د ليونتوب ته دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام دې ځانونه پوے کړي، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې دا انتقام کني خودکشي وه؟

جماله! زموږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زموږ د کلي يوه غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے و چې لونګ ئې نامه وه - روښې د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ مور څنګه لوے کړے و - په څهٔ شوا خوني ئې لوے کړے و - جمالې ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے و - او د خپل ګُنډتون دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وو - بېر دې خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوروي ..... د جمالې په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراتهٔ وو - او کله کله به چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو تنسته بُوده به ئې را ابرو (وله) -

او يوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنيا کښې د ورکې جمالې
ترغوږو دا آواز را غلو "لوټک په سيند کښې ډوب شو"
.... دې آواز د جمالې دنيا د سترګو په رپ کښې درې وړې کړه.
د مور د پاره دا آواز د شين آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار
شو -

رونړو! زړه درته د جمالې د هغه بچې واره چغو. هغه
د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لېونۍ لېونۍ منډې
هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې. هغه چې کسېوان
ئې څيرې وېرې کړو. هغه چې د سر وېښته ئې په موټو
موټو او شکول. دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم
بيانولے. ځکه چې ما سره دومره درد ډک لي الفاظ نشته چې د هغې
د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې را ځائے کړم. ما سره
دا سې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم -
ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او
هغه موقعې حالات په زور زړه تېر کړم -
يو زبړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سيند ته ټوپ کړه
چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته او نه لګي - چې د لونګ
سره سم ستا غوښې هم د سيند کبان اوخوري - چې مور او
زوئے دواړه په يو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه
ټپوس او کړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مينې او همدردۍ
د پاره ګڼي د اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق که ادا شي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم ... جمالې قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نژدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالې د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادېن لوټه ... آخر ترکومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جماله يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالې نه د چا منت منلو او نه زارې ..... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمژپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په بېزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالې حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پيوې زنانه د اوبو جام د جمالې شونډو ته رونيوه ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غېټ پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اړېکې مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ...

او بيا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالې خپل قسم پوره کړو - جمالې خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل وانخستو -

(اسو پلے) اے د میانداو زرا منو ځهٔ پوے شوي ؟

د مور مقام درته معلوم شو ؟

د مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو گرېوانو نو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن د میاسندو سره کوي -

اے د ځوانۍ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کو رے د مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور ځهٔ زړوئ - د مور د خفگان سره به درنه الله خفه شي د مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... د مور ډېر لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - د کومې مور د پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې د هرچا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي ده - او د دې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې د دوزخ د ملبو حقدار کړو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

(اسویلي) روښتې پارو - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وېلې - ټوله دنیا په خوانهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنووُنکې خاموشي ..... نهٔ دَ سپوږمیانو اونهٔ دَچڼ چڼو آواز - کله کله به دَ یوئیم چرګ آواز په دې خوشې بېدیا کښې تر لرې لرې پورې خور شو او زما دَ ویرې نه خور ووس زړګے به په څهٔ قدرې راغونډ شو ..... دَ اوبو وارمې وُ - یو قوم په اوګه پرېښې ابله پښې تُند تُند پټهې ته روان وم - لا دراته سمه نهٔ ښکارېده - په خپل دلیل تلم ... چې لوېې اډېرې ته اورسېدم نو ...... څه فریاد غوږ مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړهٔ بوګنووُنکے فریاد - دَ پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې اډېره کښې زهٔ پخوا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه اډېره ده - دلته غیب ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو ډېر بندې وانخستم - دَ کور کښې شاته کښېناستم او غوږونه مې دَ فریاد په لورې اونیول ..... فریاد .... دَ ښځې فریاد معلومېدو - دَ زړهٔ دَ تل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د ادیرې
کاڼي بوټي ونې غنې هر څه په فریاد وو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملې نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا سترګه ددې فریاد د اوریدو
دپاره په بوګنیدونکو قدمونو رو رو ساینولي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلی ساه را نښکلی د کوکنځي شاته ناست وم - شېبه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په پښو کښې لا هغسې دم نه
و ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لوري روان شوم .... فریاد اوس کم شوی و. څه ګورم
چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په تکریزو سره وو نوره وره پرته وه. زړه مې يو درز اوکړو.
په سترګو مې تیاره را غله ..... دا؟ دا خو د شیرین قبر دی.
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکي
یوزوی شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د واده ډولۍ کوز
ته راوړلي وه - چې مور پلار ئې په واده د خپل زړه ارمانونه
رښولي وو .... هغه شیرین چې د جمالي دیو نظر کتو دپاره ئې
په کلونو انتظار کړی و ...... نن هغه شیرین د جمالي دیو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاورو ددې څلي د لاندې په خوابه
خوب اوده دی - ماته سمدستي د شیرین د واده شپه را په مخکښې شوه.
څومره خوند و د شیرین په واده کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحالي سو د شيرين د ولس داوړلي وه او بيا دوا دهٔ په شپه
هغه تر تېره ما سختنه پورې شيرين په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بيا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک په ستاپه انتظار کښې وي .... شيرين
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند وقدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جانان ته يې کول غوښتل - څهٔ ګيلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانان
د ديدن خوږې تلوسې يې په زړهٔ پورې ځغستې بيولے روان وُ، چې
شيرين خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هلهٔ په ورومبۍ ډز شيرين پرېمخې
راپرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جانان د ليدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت و جذباتو ته لبريز وُ، د هغه زړهٔ په سر شيرين اولګېده -
او چې د ځُجرې خلق ور رسېدل نو هغه يوه آخرنئ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانان نوم وُ - ......
شيرين سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ يې
د جانان مخ اوليدو او نهٔ يې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د لېونو لامنډې کړې - پلار يې سرتور سر

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه د جمالې سپین په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په ښونږو مُسکا نوره وه - لکه چې جمالې ته وائې چې " اے نادانې پېغلې خندا کېږه مه - په دنیا کښې د هیچا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے .... دغه یو ارمان مو بس ؤ چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره جوړه کښې زمونږ کره را غلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حشره جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نهٔ غم شته او نهٔ مصیبت - کوم ځائے چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائے چې د دوؤ مینو ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلې د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مزکې غبرګ ختو خو د جمالې نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ وې .... حیرانه وه چې دا څهٔ وو او څهٔ اوشول ؟ دا زهٔ کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم .. او غونډې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په خپل پتون کښېښودو - ګونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په ډېر ډېر ژړلے وے - پکار ده چې د شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په ښکلو ډېر ډېر اوښکو ونځلے وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چرې اوښکې نهٔ وې نو ځکه هغې ژړلے هم نشو .... او چې څهٔ وخت شافي بیو او وړې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې! ددې سره د شیرین د پاره دود اوښکې هم نشته .... دجالې په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کرېکه ئې اووهله او بې هوشه په شیرین راپرېوته .... دَ شیرین مور پلار ناوې جماله دلاس پښو نه راونیوه او یو خوا ته کټ کښې ئې وروا چوله -

رونې! دېر دَغم ساعت وُ.... سمه دقیامت شپه وه - سباله ماځیګر چې کېد و نو د شیرین جنازه پورته شوه . دَځوانې مرګ شیرین جنازه - دَمور پلار دَ اِکې یو زوئے جنازه - دیوې ښځې د زلمې جنازه .... مور پلار ئې وزه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلې ژړل - خو جماله ....؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه . جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته او سپارلے شو .... قبر ئې جوړ شو او هم هغه کواره ځمکه ئې په قبر اوغورولے شوه .... خلق دلکیس زوړند سرونه کلې ته واپس راغلل -

او اوس ....؟ اوس دا هغه دیوې ښځې ناوې جماله ده چې بېګاه ئې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زهٔ وردوان شوم. ماوے چې را پورته ئې کړم او ورته اووایم چې اے دَ اکې ''یوې ښځې ناوې،، خه بس دے کور ته لاړه شه -

،، مړي چا دي ژوندي کړي په ژړا ''

خو چې زهٔ ورنزدې شوم نو جالې لګه دَ لېونو دَ قبر سره خبرې کولې .... ،، شیرینه - بې وفا شیرینه ! دومره خپه دې هم را سره او نهٔ کړې او لاړې - دا دومره هغه میدنه؟ در و شخ نه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نولاني دي څخه له کولي؟ بي وفا دومره ځوبه را ښکاره شوے وے چې دَ وادهٔ په څهرو کښې خومې ليدلے قدرله وے نیمه څوا زلمیه دا سې زدرسرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته یره پښودم -

شیرینه ماخو دَ ځان سره دَ ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له دَ خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے ؤ - بې وفا څنګه دې دَ سترګو په رپ کښې زما دَ ارمانونو دنیا ورانه و یجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې دَ ښکلي وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي - ستا دې زما دَ پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګی اووهله او د سلګی سره دیوې شپې تاوې ختمه شوه وه - او چې اومې کتل نو په سهو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسو یلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړ شم شافعي ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره دَ جمالې دَ سترګو نه اوښکې را توې شوې دا سې اوښکې چې تهٔ له ادېره ئې اولېږدوله، دا سې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

---

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سيند بيا په غورځنګ دی - شل کاله وړاندې
چې کوم سيلاب راغلی و او د کوم سيلاب يوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سيلاب نن د هغې په
سينه کښې بهېدو او د سترګو نه يې روان و -

د دوو مياشتو ماشوم ناجوړه زوی د ملالۍ په غېږ
کښې پروت ژړېدو - د ډېر ساعت نه يې او چې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلی شوی ښوندی وه ملاله نه د ځان
د حاله خبر وه او نه د زوی د حاله - په مزکه يې پرته
وهلې وه او زوی ورته په غېږ کښې پروت و - د ملالۍ کروان
پرانستې و - بې بس - خبره نه څرګنده - داسې معلومېده چې
لکه د ملالۍ کروان هغه ځوان پرانستې وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سينه کښې الوتو - خدای خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کوم چې کلونه نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه يې چې کله هم هغه ملالۍ ته اوکړه -
نو د هغې زړه يې ناقلاره کړو - د هغې د دنيا به يې تباه
کړه - باران - سيلۍ او طوفان به راغلو او د ملالۍ د
سترګو نه به روان شو - د ملالۍ قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلّي کوم چې دَ ماشوم زوئ په وجه ځغلې زړهَ ته وه - هغه هر ځلهٔ به دَ سترګو په رپ کښې په طوفان کښې لاهو شو - خو ګل دين دَ هر ځلهٔ نه بې پرواه دَ افيمو په نشه کښې نيم ويښ او نيم اوده وُ - هغه دهيڅ نه نهٔ وُ خبر - ګل دين موچې وُ - په کلي کښې به يې دَ زوړ پېزار مرمت کولو - دَ افيمو نشې دَ هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ کښې بوډا جوړ کړے وُ ...... ملاله په پښتو ژبه دَ ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبر وه - او کله کله به چې د کلي ښځو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او جواب به يې ورکړو چې خبر دے دَ وادهٔ نه مخکښې هر زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بيا ...... بيا په که خبره يې هر ځلهٔ سم شي ...... او دَ وادهٔ نه پس ځله سوده ګل دين سم دم وُ .. دَ ملالې سره يې ډېر ښهٔ تعلق وُ خو رو رو هغه بيا په زړهٔ لار روان شو سپکې سپورې - سنګې خبرې او رټل - هر وخت يې په نهٔ ځلهٔ خبره بدې ردې ويل دَ ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو يې چې ملاله په نهٔ ځلهٔ خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين په دې زياتۍ دَ ملالې زړهٔ ته لويه صدمه اورسېده ... او بيا دا ځلهٔ يوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول دَ ملالې تقدير شو - دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه اېښودلې وه -

دا هرڅه هغې زغمل څو . . . . . یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینه کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړې وه - څو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... « هغه » نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېده - او هرکله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تورېدو شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورتله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتې د
ماشوم زوئے په مینه کښې را نغښتلې وه - څو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره بنه وه نه د ګلدین
دپاره او نه د هغوي د ماشوم بچي دپاره بنه وه ....
هرڅوکه د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه نکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند څو یې وُکنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے دریږ
وارو نه کرکه ورشي - څو هغه بېوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخ کښې به یې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې ینهٔ چې اوو هله او په تلو کښې چې د
ریښې غوټې تېره لهجه کښې اووے "د حرامونې" او د
دې ټکي په اورېد و د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دیر طوفان د را تلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو.... چپې چې
وهلې ..... د سحر نه ماځیګر شو خو طوفان د کمېد و یا د
اودرېد و نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - خو په دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ و شو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتېد و شوه -
د هغې خیال ؤ چې جوړ موچې ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... خو .... جوړ هغهٔ نهٔ ؤ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبهٔ نهٔ وې - د جاملۍ سره فکر شو چې د هغهٔ
د را تلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوئے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ چې منګے په
سر په دې لاره اویوله روانه شوه نو خپل پښلتوب ورته

رامخکښې شو- په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نه وه -
دوه کاله آګاهو یه چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره او بوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکي په ترلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټول خیالونه او خوبونه څونن دروغ ثابت شول..
....دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو- چپ چاپ خلے غلے .... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تادۍ منګے ډک کړو او
په تند و تیز مونو کورته راروانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وُو- ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې اوچې سلګۍ وهلې.... ملالې منګے په کړو بج
کېښودو- ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته به
راننږدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېده- هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړه را ټول غونډ يې
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلالین موچي د پښو دوچه په لاس په کوڅه
راننوتو- او د راتلو سره یې په مړاوي آواز او وے......

د نن کار نهٔ وُ د اغلے ـ بس دومره پېسې مې کټلې وې چې ځان له مې اېښې او د چا څو د پاره مې دا پېسې داوړل "

کلدين په دالان کښې خپل د موچي توب د سامان صندوقچے کېښودو او د پېښو دوڅله يې ملالې له ورکړه او ورته يې اووے چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بيا به چائے څښم ..... ملالې دوڅله د کلدين نه واخسته په چارګې يې کېښوده او بيا يې ماشوم په غېږ کښې واخستلو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پېښو دوڅله يې پرمخې د چارګې نه راګزار کړه ..... پښې توئے شول او د ملالې سره غم شو چې اوس به څه کوم ـ اوس به چائے د څهٔ نه څښم ـ اوس کهٔ کلدين راغلو او خبر شو چې پښې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي ـ هغه خو به په دې تېر ما سختن ماد کوره او باسي ـ او چې د کوره مې او باسي نو زهٔ به چرته ځم ـ زهٔ به کوم خوا ته ځم ـ زهٔ به د چا کوره ځم ـ

وخت په منډه منډه روان وُ تېرېدو ـ ملاله هيڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې يې خپلې سينې ته پام شو ـ ماشوم تا جوړه وُ تول ورځ کښې يې سينه نهٔ وه څښلې ..... سينه يې ډکه وه ـ د ملالې سينه ډکه وه ..... هغې هرڅو نور سوچ اونهٔ کړو خو دوڅله يې راواخسته او زر زر يې دواړه سينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کښې تشې کړې - پښتې اوړې په نغرې سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د ځجرې نه را غلو .... په
کټ کښې، کښېناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پیالې
او چاې جوش ئې راوا خستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالې ډکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووايي چې
ګلدینه مړ کوه .... دا څه کوې - دا چاې مړ ښبه دا چاې
چې په کومو پښو کښې پښې شوي دي هغه پسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه يوه تیاره تله او بله
راتله .... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نوې غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو .... ساګ ترې نه سیلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې ؟ پیسې ورکړم
د څه پیسې ورکړم .... در سیني ته ئې واچوه کنه" ....
په سینه کښې څه دي - تاچې کوم پیسې راوړلې وو هغه

پیشو توی کړل - او ماتاله چاپېړه خپلې سینې پر پښو کښېنې
پخې کړې - هن ! گل دین دَ کټ نه را ټوپ کړو - څخته دَ کټ
سره نږدې ښخته پرته وه - هغه یې راو ځته کړه او چې را
خطا یې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو دَ ماشوم دَ سرنه یوه سره
داره دَ ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
ټپره کړیکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
دَ زوی دَ سرنه دَ وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګل دین ؟ ګل دین را پاسېدو - ملاله یې دَ
څو نښتې نه اونیوه را ویېته یې کړه - دهغې مخ په وینو
لت پت وه او په داسې حالت کښې ګل دین ورته اووې چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه یې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم خوا دې خوښه وي لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوی را پورته کړو او نېغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سېلاب را غلی ؤ - سیند په غورزنګ ؤ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
را غله - دَ نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وي هغه
مور چې دې یېدلې نه وه - چې دهغې په سینې دې چیرې
لویې نه وي کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
دَ دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه دې له په خپله

غېږ کښې ځائے ورکړم او ملالې خپل زوے په سينې پورې کلک نيولے د غه چپې ته ځان او سپارلو، او دغه لويې چپې ملاله په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاهو په قلاره شوه - او ملاله دَ ستړي ژوند دَ ستومانو نه دَ تل عمر د پاره خلاصه شوه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان او انسانیّت

(اسو پېلے) ..... دَدې دنیا په څنګ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا يې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا يې دَ سترګو تور په سپين بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ يې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه يې په اورستي شويدي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَګلاب غوندې ښکلو او ښاېسته ځواني مړګانو

دَخپلې بودۍ مور

دَخپلې زړهٔ چاودې مور دَخپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ننه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه را وتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرښتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه بادروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

ښیمه څو ا شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کوم سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوره ګلابه -

تهٔ کښي د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د وینو دنډ اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار دَ سترګو اوښکے خو کاڼي زړونه هم اوبۀ اوبۀ کوي اوتۀ......؟

تۀ بیا هم غبرګ نۀ کوې،

تۀ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به دَ هردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به دَ نجیلې مور په تندي کښې دخفګان ګونجې نۀ شوې لیدے.

تۀ به دَ هردو پلارانو دپاره دادو وې

تۀ خو به دَ هردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې دَ صبر خادر راغوستے دے؟

اے دَ بې غمۍ په خوابۀ خوب اُودۀ شهیده سرداپورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي کښې څۀ چې په تول ځ کښې ئې کندې کپرې جوړې کړې.

ستا خوبن پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړۀ بوږې ځنت نیولے دے. په هرچا ستا ګمان کوي

دَ هرچا په ځ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل خو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړکړي وو

نو ستا پلار خو د ورځې په تـکل کښې دے - او په دې تکل

کښې يې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته يې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه يې واخسته

خو ګلابه ستا په رنګې مخ د بل چا نشته

خو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وايمه چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نتيې ملا چرې ېدے شوے

کهٔ مړو د مور پر هر پر هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو ځيرې ګرېوان او بېرسرونه نيکاره

کېدے شوے نو د مور فريادونو به ګلاب وختي راژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو ګلاب په دا سې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګونه د اوښکو روان

سېلاب نهٔ وینې ـ چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې څېرې کړېوان او بې سرنهٔ ښکاري ـ چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې څېړ جواب هم نشي ورکولے ـ ارمان چې گلاب صرف دوه خبرې د مور سره کړے وے .

چې د مورې تسلّي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے

گلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره روښکې نهٔ څڅوي چې کني تهٔ دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ دا ورا ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې تهٔ دې بیا زړے ماځیگر مُسکے مُسکے په کوڅه را ننوځې او د مور زړهٔ دې دریاندې بیا را تود شي .

گلابه ستا مور هم لکه د نورو میاندو په رنگ مور ده

د دې هم په زړهٔ کښې بس اکیّ یو ارمان دے

یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې گلابه بچیه سر را پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوُم

بچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولیږ، دَ زړهٔ دَ سر دپاسه څونهٔ وے لګیدلے هڼ ؟

تهٔ خوږ شوے څو نهٔ وے هڼ ؟

چې تا سلګیږ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تادا وئیلي و وچې " ویٔ مورے مړشومه "

تا ته مور زار شه. بچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه ایستو

کلا یه ! سر را پورته کړه . بچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا به ستا مور د نيل خدای نه دا سوال کوي
چي ما هم تا سره سكرے كړي - او دلته
تا سره نزدې - ستا په څو اکښې اوده شم
چي زه هم را شم او په دې خوشي بيابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څو اپه څوا اوده شم - او چي داسې اوشي، چي ما هم
خدای مړه کړي، چي زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوره وور زړه به هم زما
په راتلو را ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زويه ! په دې خوشي بيابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سيلي ګلي او طوفانونو کښې - په دې غمو په دې ټمرونو
کښې څوک دي داسې يو اڅې پېژنوشي ......

روښو - څويزه روښو ! د ګلاب د ژوند درد به لي قصه به
دا وخت نه چېړم . د هغه د شه سرې توپ پا تنه به هم دا
وخت نه اړومه - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چي ګلاب په خپله سينه کښې د يو انسان زړه
لرلو - يو داسې زړه چي پکښې د هر چا د پاره د مينې محبت او همدردۍ
نه سيوا يل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چي بيا ولې د يو پښتون د تماچې نه وتي
ګولۍ، د دغه څوندېږي انسان په سينه کښې سرې شوې -

بيا ولې يو تش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظيم
پښتون او عظيم انسان په پاکو وينو ئې خپله لمن داغداره کړه -

دَ ګلاب غوندې انسانان هم کیني دَ داسې عمل لائق وي دَ ګلاب غوندې پښتون سره هم کیني څوک داسې دَ کوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانهٔ شته - ډېر داسې دَ نامې پښتانهٔ شته چې هغوئ دَ بد ګمانو او شکونو په څرسیلاب کښې لاهو شي او دَ ګلاب غوندې دَ ښکلو او خوږ خوږو انسانانو په وینو خیږې منګولې سرې کړي -

ته پوهېږم چې دا لاکوم پښتو ده - دا لاکوم غیرت دے - زهٔ خو دَ داسې خو ږو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زهٔ خو دَ دغه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو دَ پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت دَ بُزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وهٔ ......بني آدمان خو دَ دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې دَ شمېر دي - نو دَ یو انسان وژل خو دَ انسانیت وژل شول -

ته پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان کور دے ډېر په مشکله پیدا کېږي .... دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه - دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان تو کے شه -

رونې دَ غه عظیم انسان - دا دَ پاک زړهٔ خاوند - دا دَ مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... دَ تن نه څلور کاله آګاهو یوه ورځ ..... دَ ماښام په څره کښې .... ستړے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټټر و قد مونږ د ښار نه کورته راروان وو - داسې معلومېده لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائې خبر چې څه چل وه خو نن د ګلاب زړه ځُحُه بې واره غوندې درزېده - په سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید ته راورسېدو نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې ګولۍ د تمانچې د شپېلۍ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې اوټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د مور نیازبین روح یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قُو راوُچلېدل - ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ...... په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا تېر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د ملا تیر د تمانچې درېو ګولو درې ځاینه چُپ چور کړے وُه ...... مور راغله - خپل نیازبین زوے ئې چې په وینو کښې ککړ اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د هغه وخت حالت پکښې احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکې لمحه وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوو هلي .... لويو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هر چا ژړل ...... څو په ژړا څو چې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د خپل زوي، په وينو لړلي سر په خپل پښتون باندي ايښود لي وه - او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسي خبري کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا خو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره لويه سزا درکړه - تا خو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې ويېلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقي وينا ګنې دومره لويه سزا وي"......

دوښو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې بچي او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب د مرګ او شول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو خندا خوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د ګلاب د تورسرې آهونه ساړه نه شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے د ګلاب نيما غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے ..... بني آدم مړ کېدے شي خو انسان نشي مړ کېدے - ګلاب انسان وُ - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يو ه مينه وه - يو محبت وُ يو خلوص وُ، نو مينه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. ښتورې دي هغه مینه ده چې د ګلاب په رنګ زامن يُې
زیږولي دي. ښتوردي هغه پلاران چې د ګلاب غونچې زامن يُې
لوئے کړي دي. ښتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې
د خوږ نشان د ښتنتوب نوم ورپورې دے ..... او څکه
خو زهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے. هغه به ژوندے وي تر
هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو
هم ژوندے وي - او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لويه مرتبه
دې مبارک شه زموږ دا ایمان دے چې ته به خوا خپل خدائے
په خپلو رحمتونو کښې ونغښتلې يُې - نو اے خدائے بخښلیه
ګلابه جنتونه دې مبارک شه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړی مېلمانهٔ دي هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څهٔ شي ګړی له څهٔ شي - هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به تر صبا پورې ژوندے یم او که نه - تر صبا پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه ، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوندون ؟ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

څو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو ، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې او ګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې دیو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه کښې نا قلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به ګني داسې وي ، په

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې دغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نورو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نه نا ممکنه ده - زما په خیال نه ناشونې ده .....
نشته دوئی زموږ په زړونو کښې مینه نشته، زموږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... موږ د دوستي کوو، موږ د تعلق ساتو،
موږ د ورور ولي کوو، خو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزې دومره کچه وي، چې صرف "په مړه ګټيږه مړه ګټيږه"
لوظونو باندې ولاړې دي - دا دې دوستي مزې دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات تخت به مې هېرنشي - او څنګه به مې
هېرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم تر څه
کم نه وه، دا احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې ابسنودو ځاے
نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه ابسنودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کېناستل او یو ځاے پاسېدل وو ..... دواړه ښه دوستان
وو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بڼېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بڼېره ناسته
وه ..... خبرې کمې شوې ..... او دغه کمې خبرې ګرمېدې

کرېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د ګوټ رلندې او پوړلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ اوږږېدو .... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور سرتوره را غله .... په زوګے راپرېوته .... د ګلاب خوېندې په ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وه - او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تپوس کښې لاړو - د خپل دوست د لاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کاڼې ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه رو چاؤده، او نهٔ د آسمان نه کاڼې او وربېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به د آسمان نه کاڼې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست د ژړهٔ په سر زوویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په سر وویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان را پاسي او ډېر ګلابان به د یوې کونترې د سره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه چوي او نهٔ د آسمان نه کاڼې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه تېر شو، .... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د وادهٔ هغه جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د وادهٔ په بیا ننګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله ګنګی ئې ورته په سرکړه چې په کومې باندې به دهٔ دَ واده څهره تړله ..... دَ ګلاب مړے ، لکه د واده د زلمي خاوُرو ته او سپارلے شو ..... راځئ چې دګلاب د غم داستان دلته پرېږدو ..... پرېږدی چې دګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې دَ ګلاب خوېندې د دوړ په قبر خورې ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې دګلاب پلار د زوئے په قبر هره ورځ دګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې دګلاب ماشوم رور هم د غسي د لالا لالا دېنګټ غږ وي ..... ګورو به چې ترڅو به دګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي . ترڅو به دګلاب خوېندې د دوړ په قبر خورې ورې غوړېدلي وي ترڅو به ئې پلار هره ورځ دَ زوئے دقبر دپاره نوې نوې څهرې راوړي او ترڅو به دګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي . د مړګي څخ سوړ دے هر قسم زخمونه دَ وخت سره سره ځپله خوله ورولي ......

راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د ځپل خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې دڅلورو روپو د کونس دپاره ځپل یار وژلے وُ . دغه قاتل احمد پولیس راونیوُ ....

...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه پېشئ کښې احمد شیشن شو . او شیشن احمد ته د پهانسی فیصله واوُروله . اوُ احمد د پهانسی په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو لویو فولادي ټمبو شاته ، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ لږي . په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه شوې وه ، چې په سر ئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلي . چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوورېدلې - چې په ډولۍ پسې يې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، دَ احمد مور هم د زوئ د څهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ زور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئ دَ وادهٔ خوشحالي ليدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ شګو کوټې دَ سترګو په رپ کښې وړانه شوه، ..... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار يې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه يې اوکړل - رحم درخواستونه يې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائ پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کيږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند نه يې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره ديوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست يې وهٔ، يار يې وهٔ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه يوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ لکه کورکمان، غونډه سونډه توره بڼېره يې ساتلې وه، په لاس کښې يې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته، د هر چا نه ئې بخښنه
او غوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې،
آوازئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونړو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او ورونړو او خوېندو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
د داسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې اوازنه ساتې د احمد
مور څو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ
احمد خوېندو څو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين
او کړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عَالَم په خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څه رنګ ولاړ وي - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللے وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله ال اولاد چې د داسې ورځې نه او ساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه او ساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، ..... ښځې ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ځښتن نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا دروماله ئې سور ساتلې وهٔ، چې د وادهٔ د ښکرېزو په شپه به پرې احمد له ګچه کوته تړي - د احمد مور هم زوئے ته د وادهٔ جوړه ورغوښتوله او د وادهٔ ټوله او ګنګه ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په مخ باندې ئې د زلمې توب ځښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب هم او بخښي څهٔ که چې هغه شهید وهٔ،

خو اے دوښې! اے د ځوانئ په مینه مستو دوښې - اے د غفلت په خوب اوده دوښې د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساړهٔ څوړئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وینځل د انسان وجل کهٔ هر څو انسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - داشئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه او کړئ چې خدائے در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخاشسته شي -

عالمه یوتوسل زاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

تربور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - د زړه زخمونه که په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رښتو رښتو ژړلي وو - خو دا زما د زړه زخمونه چې زړه ئې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه ئې خندا راشوکولي دي دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېدے شي او نه په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نه وي راپيدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نه وي رانږدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نه شي راپيدا کېدے - سکون نشي راپيدا کېدے - اطمينان نه شي راپيدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې د غم او افسوس رنځې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - د انسان د زړه نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتے شو - انسان خو لا هو حيوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې خو انسان د حیوانیت د درجې نه هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به تر کومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښي - تر کومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چارهٔ راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلے او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅواته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې یو ترېور په کښې بل ترېور ته د ترېور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري   ترېور زمونږه رور دے - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار بدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرګ هم کني څوک چارهٔ راکاږي - د خپل ترېور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نهٔ مني چې یو رور دې راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشرې

هغه له د ترپور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د ترپور
په کرګجن نوم یادکړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترپورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ترپور مونږ
خپل میراث خوړ ګڼو - ترپور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به ترپور ته د دشمن په سترګه نه کتل - ترپور به مونږ خپل رور خپل
خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونږې ورانې کړې - ډېرې تورسرې ئې کونډې کړې ډېر
ماشومان ئې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونږې د کړې او نفرت په دې تنور کښې ورتېږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماځیګر نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخیل ځغ د تاتړې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی ځغ په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بیړه خپلو
خپلو جالو ته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه رمېدے په لاس راوُوتو-
په ځولو کښې جب جُوب وه - په تندي ئې لاس کېښود تمر پرېوتے ته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څه چل وه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وه - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو ، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څه چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاسونه ئې په مخ را ښکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سېفور داسې ډېر په زړه راووریدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نیاز بین زوے ئې نه وي لیدلے - په زړه کښې ئې
د سېفور سره خبرې کولې را روان وه او چې د شهید کنډاؤ نه
را وُرېدو نو ناڅاپه د پودل خان د تماچې د نلی نه سرې ګولۍ
ګله... سې لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ینخې شوې-
ګولۍ ینخې شوې او ملوک خان هم ینخ شو - هیڅ ئې او نه وے -
چغ ق... رله ئې د خولې نه او نه وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

«خدایا ایمان می نصیب کړې»

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلی ځوان د پوردل خان ترېور وه - ترېور! چې مونږ ورته د بېړې بور وایو - ترېور چې مونږ یې دشمن ګڼو - د پښتو په لغت کښې ترېور د دشمن دوېم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز ترېور دشمن نه دے ورور دے - ترېور د بېړې بور نه دے ملاتړ دے - ترېور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه یې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نژدې تړون باوجود هم پُردل خان راپاسېده او خپل د ترهٔ زوے یې شپږ ډزې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بده و چارو یې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو کله ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان ترېور و - او د ترېور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه یې داسې اوویسته چې د ترېور په سینه کښې یې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې د بس یاد بده و - ځکه خو یې داسې چې صبر یې کوله - خو ماشوم سپفور نه وه خبر چې د هغهٔ پلار د ترېور ولې د سره ذار شو - تر ما سخته چې د ملوک خان مړے کور ته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاش

ته په کټو کټو کښې اوده شوې وه خو په خوب کښې یې ځې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې .... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو ځې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ځې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپڅلو ژوندیو سلګۍ شوې داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د دې په ماشوم شوندو خوره وي - د
ترږورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د ترږورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوې دنیا په مونږ جنت شي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی بابا

(اسو پلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپفور ماما داسې لېونے سپلنې نهٔ گرځېدو، نن به سپفور ماما داسې ټیس بې گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپفور ماما چا مې شلېدلے دي - دولت شته خو سپفور ماما لېونے سپلنې گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نهٔ دي، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو راشئ دَ سپفور ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفور ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربند شي، دخندا شي..... زهٔ تاسو څه نک پوئے کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې او وېم رونړو، چې راشئ اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ.... دولت ته جنگونو او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمان نه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ ځخړي کوي، ځکه چې دولت هېڅ څمين نهٔ دے، دولت هېڅ نښې کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت تړې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جايېداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وُو، نن به ئې دَ سپفور ماما د درد منلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه ..... څو موره لوئے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے - انسان ډیر سخت دے کني نو پکار خودا وه چې سپفور ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یائې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیږو ته تلے وے، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه رونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډیر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفور خان دَ ہټي نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خبر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ- چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډیره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفور خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفور ماشوم زوئے شکور راغلو

..... بابا ... دې ... تماچه ... [illegible]

څه کے هن؟» ..... په دې به ډزې کوو ښه» ...... «لاکه چې زه
په ډزې اوکړم» ...... نه پخے چې ته لوئے شې نو بیا به پرې
ډزې کوې ښه» «ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم»
...... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مړ کوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کیږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دِلم»

او سیفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه
ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وې بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په
وینو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانږدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډزاونه کړې
بابا» ..... او یوه سلګې ئې اووهله .... او د دغه سلګې سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سرو ویښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولے وه ..... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړه بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رنړې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړیږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټوپونو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور رنړې رنړې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، ..... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه ..... دا سې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وې، د خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیاز بین زوئے وینې
..... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپږه کړیکه ئې اوویستله - جامې ئې اوشکولې او لاړه په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونے شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه ئې شکور لحد ته کوز کړو او نه
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئے څخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلیدلے جامې سرتور سر- پښې ابله پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زوروند سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوٌ! سپفور ماما د څه په لټون کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا کیږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي. شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي. نوته څه له زوړند سر او تیتې سترګې کړې، تهٔ ولې داسې سر وهلے بروهلے کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوره - اے بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې تهٔ څومره بد قسمته یې..... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل نیازبین زوے په غرېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ ځکه تهٔ لیونے شوے؛ ځکه تهٔ داسې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یو یو او د لنړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوڼ کوڼ په نخرو کړې - د شرافت معیار کښې تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار کښې وسله شوه،

مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ کرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله کرځوي - څومره څوني دي تو پکو

تماشو ورانې کړې - څومره تور سرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ټې د ګل کيدو نه اګاهو اوړټولې - نو اے دوسلو خاوندانو د خدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مه کوئ - ځکه چې وسله د پښ‍ـ
ـې اعتباره څيز دے -

او اے سپڅوږمې ماما خدائے دې ستا د پې غم ژړپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتو به خود تو به بدل کړي - د نياد غمونو کور دے د لته غم شته - مصيبت شته - پريشانيه شته، او د دې غم - مصيبت او پريشانيه علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جايئيداد - په عقل ستا د رنګ علاج کران دے - هغه چا ته په کړي د ه چې -

ـه

د خدائے په لوئ کرم به کيږي
په عقل ګرانه ده زما د جانانمينه

احمد

(اسوېلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خستو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وُه ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لمبې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې او رپرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوګېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څومره بد قسمته ئې احمده! ...... ستا په بد قسمتۍ خو ما له ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خپل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرې زوې وه ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړې وه
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټي لږ سپک شوې
وه ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلو ماشومو څټو اخستي
وو ..... آفتاب د پروران وه کنه ؟ د پر شوخ وه کنه ؟ ....
تا به د هغه نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغه شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوې غونډې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرې زوې وه .... او مشرې زوې د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسې .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ..... د وخت نه اګاهو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یواځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوار ده خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نه هېرېدونکې غم .... یو نه
ټلارېدونکې درد.... یو نه ختمېدونکې مصیبت پرېښودو..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکې دې، خو دا غم به ته هېر وې .....
ستا درد که هر څو نه ټلارېدونکې دې، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلو حوصلو ټلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غړېږې ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولې شي....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدې ..... راځه زوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو زوندکي مهٔ تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مهٔ کوه ..... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوندانه تېر کړي ..... دا پاسه ..... راځه ...

روښه ! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډیان یو نرے نرو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نري نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې ماندہ هډوکو کښې لویه حوصله او لوئے زغم پروت دے ..... د احمد د ژوند نوي حالات به پرېږدو - د زاړهٔ واقعات او د زاړهٔ حالات به نهٔ رایاده وُو..... خو د نن نه پنځلس ورځې اګاهو ددې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سایکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدګر وسره سکول ته روان شو .... تېر له ورځې په سکول کښې سبق روو پلو او ماسپخین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سایکل سور د کلي په لور دا روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وهٔ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر کښې د کور په لوري روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ریل .... خو چې د مېچنې پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه میله لرې وهٔ ..... نو د مخې نه یو تمرک نکه دا جل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حال خبرېدو خبرېدو ..... نو دغه ځوړنې ټرک لکه دیو مست

هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه .... یو دزز

او شو او په دغه دزز کښې یوه نرۍ غونډۍ کړیکه یوه ذړهٔ

بوګنوونکې غونډۍ کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت

وهٔ په دغه کړیکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړیکه کښې

..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو دَ ځواوُ شاموبود

خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او

چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې

خړپړ .... په وینو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے ؤ

...... د ماشوم آفتاب سر دَ ځوړنې ټرک پایو چخړې کړے

وهٔ ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذړهٔ بوګنوونکې ننداره

اولیده .... دَ هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...

او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله

بې خبره په خاورو کښې پروت داسې ښکارېدو چې لکه مُسکے وهٔ

تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب

یو بې پرواه ډرایور دَ خپل ټرک دَ پایو دَ لاندې چخړې کړے

دے ...... پلار ته خبر لاړو چې را شه ستا آفتاب ټرک اووهلو

..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د تل

عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې

..... او مور ..... ؟ د مور په ذړهٔ تیاره راغله ..... مور بې هوشه

شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو .... مور دغه سیلئ

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه، دَځان د حاله بې خبره
کوږ پړته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې دخپل زوے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وو .... روڼو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ دد غه نقشې دليدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د تپول عمر دپاره جدا شو...
شهين خاوُرو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و ښا کانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مرې په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ د نیا وړانه شوه، دآفتاب دَ
سور د زړهٔ د نیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه ؟ .... دَ تهرک
دیو د داپور لینې غونډې بې احتیاطئ ..... د تهرک د دداپوری
لینې غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملاتیس ئې
مات کړو .... دیو د مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ تهرکونو او لارو دداپورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړزول ..... څومره کلی ئې د خاوُرو سره خاوُرې کړې
...... اے روڼو ولې ! .... دا ولې داسې کوئې .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میانډې بورې کوئې پلارانو ژړوئې ....
دا ولې تور سرې کنډه‌وئې .... دا ولې دَ تور سرو خونې ورانوئې...
مهٔ کوئې روڼو مهٔ کوئې - اے دَ تهرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئې .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... دخپلې لږې غونډې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئې .... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

اے د هغې تهرک خاوندہ چې آفتاب دې د خپل تهرک دلاندې چخړې
کړے وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوځ
لوځ فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
..... احمد مجبوره وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز بین
آفتاب په دې لوېې څو شې بیابان ادیره کښې یوا څې ته شو پرېښودے
...... نو څکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ و ور پروت دے ..... نو اے د تهرک خاونده ،
راشه لږ د احمد د زړه په برېدو کښې او ګوره چې ستا لږې غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... ده دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تهرک دا اپوره په دې دلیل به ته کښې د
الله په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تاله دخپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده را پاسه - را څه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تاله دې خدا ے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پهې کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلے) ٥ سحر شي، ماښځين شي، ماځيګر شي ماسختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوړ شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند دخپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډيوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا .... ؟ دې آبادې او ودانې دنيا نه به .... دغمونو مصيبتونو او تکليفونو دَدې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. دقبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاوُرې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا .... ؟ بيا به د غه تورۍ لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " ..... لُور نشته چې د وۍ سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د خپر شه بابا - ولې بابا... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته ..... یو ځان .... یو د لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختي اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روخانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سروتهکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سروتهکو به مونږ تر قیښږ و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے رورنو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتدا ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ رورنو
چې هغه سختي ځان ته آسانې کړو .... راځئ رورنو چې د لحد سرې سروتهکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ ..... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه وباسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د خوښي په دغه کور کښې د خوښي په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تحول معراج ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څخرې په ځائے د انسانانو د ګکو د زړونو او د پاکې پاکې او
څخرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه ... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څخرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د روښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... را ځئ
روڼو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر ګسکے شي ..... را ځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... داموږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... داموږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... داموږ د ګلګېچونو ..... پېچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انځوا شوي یو ....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې خورو ....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ او وهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځه په وروستو هیڅ
هم نشته.... ځه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ته کړه په کچه کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ټور ډېر ټور .... لکه گوړے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنگلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ پکار نه شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوگے لوگے او تورې
تبرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانږدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونړو اووېرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترگو هره اوښکه گوړے طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه گوړے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو گوړے لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمگړې دنیا دومره مه مئینېږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے ... مرگ؟ .... د هر ژوندي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیار تیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کښې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقل مندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر ....

اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې ....چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوه شي - آمین

٭

سحر شي - ما سپین شي ماښکر شي ما ستن شي
د ژوند ګهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library